

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése

Az ügy száma: Kfv.VI.37.888/2025/3.

A tanács tagjai: Dr. Vitál-Eigner Beáta a tanács elnöke

Dr. Rák-Fekete Edina előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit bíró

Dr. Hajas Barnabás bíró

A felperes: Név1

(cím1)

A felperes képviselője: Soós és Fazekas Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: Dr. Soós Péter

cím2)

Az alperes: Energiaügyi Minisztérium Nemzeti Klímavédelmi Hatóság

(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Kocsis Tünde Irén kamarai jogtanácsos

A per tárgya: klímavédelmi ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: a Fővárosi Törvényszék 2025. október 29. napján kelt 109.K.701.360/2025/9. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A befogadhatóság alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletével (a továbbiakban: alapítélet) az alperes NEKH/17477-6/2023-EM számú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Iránymutatása szerint az alperesnek az új eljárásban meghozandó határozatában a 2021. május 1. napján érvényes európai fogyasztói árindex alapján kell megnövelnie a kibocsátási egységenkénti 1000 eurós többletkibocsátási bírság összegét.

[2] Az alperes 2024. december 11. napján a forgalmi jegyzék adatai alapján megállapította, hogy a felperes az (EU) 2019/1122 felhatalmazáson alapuló rendelet az egyes kibocsátási egység-forgalmi jegyzék működéséről szóló Rendelet 56. cikkében, az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási

határozat végrehajtásában történő részvételről szóló 2012. évi CCXVII. törvény (a továbbiakban: Ügkr.tv.) 24. §-ában, valamint az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában történő részvételről szóló 2012. évi CCXVII. törvény végrehajtásának egyes szabályairól szóló 410/2012. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Ügkr.vhr.) 15/A. § (1) bekezdésében foglalt feltételek mellett a meghatározott határidőig, azaz 2020. április 30. napjáig a létesítménye vonatkozásában nem adott vissza 716.421 db kibocsátási egységet.

[3] Az alperes 2024. december 11. napján az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 104. § (1) bekezdés b) pontja alapján hivatalból eljárást indított a felperessel szemben a 2021. évi kibocsátási egység visszaadási kötelezettség teljesítésének vizsgálata tárgyában. Az eljárás megindításáról a felperest értesítette.

[4] Az alperes a 2025. január 31-én meghozott NEKH/69-3/2025-EM számú határozatában megállapította, hogy a felperes a 2020. évi kibocsátás alapján keletkezett kibocsátási egység visszaadására irányuló kötelezettségének nem tett eleget. Kötelezte a felperest a jogsértés megvalósulásakor (2021. május 1.) érvényes európai fogyasztói árindex alkalmazásával 77 645 707 eurónak megfelelő forintösszegű bírság megfizetésére.

[5] Indokolásában hangsúlyozta, hogy a visszaadási kötelezettség az Ügkr.vhr. 15/A. § (1) bekezdése alapján a létesítmény üzemeltetőjét terheli. Erre tekintettel az Ügkr.tv. 2. § 31. pontja, valamint az Ákr. 10. § (1) bekezdése alapján a felperest, mint a létesítmény jelen eljárás tárgyát képező visszaadási kötelezettség teljesítésének jogszabályban meghatározott időpontja szerinti üzemeltetőjét tekintette ügyfélnek. Következésképpen a visszaadási kötelezettség jogszabályban meghatározott határidőig történő teljesítésének elmulasztásáért való felelősség kizárólag a felperest terheli. Hangsúlyozta, hogy az ügyféli nyilatkozatban hivatkozott Kfv.37.962/2021/9. számú határozat önhibával kapcsolatos értelmezése jelen eljárásban nem bír relevanciával, tekintettel arra, hogy az önhiba hiánya – a jogszabályi környezet változása miatt – a jelen eljárás tárgyát képező visszaadási kötelezettség időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések alapján már nem vizsgálható, mivel az Ügkr.Vhr. 21/A. § (2) bekezdése 2020. december 31. napján hatályát veszítette, másrészt a hivatkozott kúriai határozat szerint az üzemeltetőt terheli az önhiba hiánya okainak előadása és hitelt érdemlő igazolása. A jelen ügyben nincs jelentősége annak, hogy a felperes a termelőberendezéseit, ETS szerinti létesítményeit (köztük a létesítményt) 2023 júliusában apportálta a cég1 és a cég2 cégekbe, tekintettel arra, hogy az eljárás tárgyát képező visszaadási kötelezettség teljesítésének jogszabályban meghatározott határideje 2021. április 30. napja. Az Országos Cégnylvántartó és Céginformációs Rendszer adatai alapján megállapította, hogy a cég1 és a cég2 alapításának dátuma egyaránt 2023. május 31. napja. Következésképpen fogalmilag kizárt az, hogy a szóban forgó gazdasági társaságok információval rendelkezzenek a felperes 2021. évi visszaadási kötelezettség teljesítésének elmulasztásával kapcsolatban. Az Ügkr.vhr. 21/A. §-a alapján megállapította, az a körülmény, hogy a visszaadási kötelezettség teljesítésének határidejét elmulasztó üzemeltető vagy később a helyébe lépő üzemeltető utóbb – a mulasztást követően – mégis teljesíti a visszaadási kötelezettségét, nem mentesíti a mulasztó üzemeltetőt a bírság megfizetése alól. Mindezekre tekintettel nem látta indokoltnak a cég1 és a cég2 eljárásba való bevonását.

[6] Kiemelte, hogy a felperes vis maior hivatkozása alaptalan, mert az Európai Bizottság 2020. március 26-i közleménye értelmében – további közlemény hiányában – a Covid-járványra tekintettel nem lehet eltérni a visszaadási kötelezettségre vonatkozó határidőtől. A

felperes semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta azt alá, hogy az általa hivatkozott acélipari válság és a Covid-járvány miatti visszaesések olyan mértékben rontották a gazdasági helyzetét, hogy annak következtében a visszaadási kötelezettségét egyáltalán ne tudta volna teljesíteni. A felperes kötelezettségsszegése vonatkozásában nem állapítható meg konkrét vis maior körülmény, amely a kötelezettség teljesítését a jogszabályban meghatározott határidőn belül lehetetlenné tette volna. Mind a visszaadási kötelezettség fennállása, mind a kibocsátási egységek visszaadása határidőre való teljesítésének elmulasztása egyaránt olyan objektív tények, amelyek a forgalmi jegyzék és a naptár adatai alapján minden további bizonyítás nélkül egyértelműen megállapíthatók.

[7] A jogsértés miatt kiszabta a felperessel szemben a többletkibocsátási bírságot az Ügkr.vhr. 21/A. § (1) bekezdése alapján.

[8] A határozattal szemben a felperes közigazgatási pert indított. Keresetlevelében a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. A keresetlevélben előadott jogsérelme főként a további ügyfelek bevonásának, illetőleg a tényállás tisztázásának hiányából eredt.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

[10] Indokolásában leszögezte, hogy a felperes a perben nem vitatta az egységvisszaadási kötelezettség fennállását és a teljesítési határidő elmulasztását.

[11] A [15] bekezdésben megállapította, hogy nem áll fenn az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja szerinti semmiség amiatt, hogy az alperes nem vonta be ügyfélként az eljárásba a társaságcsoporthoz többi tagját és az érintett létesítmény új üzemeltetőit, erre vonatkozó kötelezést ugyanis nem tartalmazott az alapítélet, továbbá az alperes megfelelő részletezettséggel indokolta a határozatában, hogy mely okokból kifolyólag nem vonta be a hatósági eljárásba a két leányvállalatot.

[12] A [16] bekezdésben kifejtett jogértelmezése szerint a visszaadási kötelezettség teljesítéséért az Ügkr.vhr. 15/A. § (1) bekezdése, valamint az Európai Unió Bírósága (EUB) C-203/12. számú ítélet 31. pontja értelmében kizárólag az adott létesítmény üzemeltetője, vagyis jelen esetben a felperes felelős. Ezért az ő kötelezettsége lett volna, hogy a hatósági eljárásban saját maga teljeskörűen, konkrét adatokkal és bizonyítékokkal alátámasztva beszámoljon minden olyan külső körülményről, amelyek figyelembe vehetők vis maior eseményként. Amennyiben ehhez nem állt rendelkezésére minden szükséges információ és bizonyíték, úgy a saját érdekkörébe tartozott azok beszerzése a tulajdonában álló cégektől. Az alapítélet is tartalmazott arra vonatkozó előírást, hogy a megismételt eljárásban a felperesnek tényyszerű részleteiben kell kifejtenie a hivatkozott vis maior eseményeket. Mindezek alapján

arra a következtetésre jutott, hogy a felperes alaptalanul indítványozta a felperesi társaságcsoporthoz tagja, az cég3 érdekeltekénti perbelépés lehetőségéről való értesítését.

[13] Rámutatott arra, hogy az alperes az új üzemeltetők bevonását is okszerűen mellőzte, hiszen már a jogerős alapítéletben megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a 2023-ban belépett új üzemeltetők nem felelősek a 2021. évi visszaadási kötelezettség teljesítésének elmulasztásáért.

[14] Indokolása [19] bekezdésben hangsúlyozta, hogy az alperes helytállóan állapította meg, hogy a mulasztás megvalósulásakor üzemeltetőt, vagyis a felperest terheli a bírságszankció. A mulasztáshoz kötődő közigazgatási felelősség ugyanis nem dologi, hanem személyhez kötött következmény. Azt a jogalanyt (vagy jogutódját) terheli, amely az elmulasztott kötelezettség címzettje volt a jogsértés időpontjában, nem pedig azt, aki később az adott vagyontárgy, üzem, vagy tevékenység felett – jogutódlás nélkül – rendelkezni kezdett. A többletkibocsátási bírság tehát nem „ragad rá” a létesítményre, mivel a magatartás szankcionálása a cél. Szemben a kvótavisszaadási kötelezettséggel, amely az Európai Parlament és a Tanács 2003/87/EK irányelve (2003. október 13.) az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és 96/61/EK irányelv módosításáról (a továbbiakban: Irányelv) 16. cikk (3) bekezdés utolsó fordulata értelmében üzemeltetőváltástól függetlenül a teljesítésig a létesítményen marad, és akár évenként ismétlődően szankcionálható is miatta az aktuális üzemeltető. E dogmatikai egyértelműség miatt nem volt szükséges nevesíteni az Ügkr.vhr 21/A. § (1) bekezdésének normaszövegében, hogy a mikori üzemeltetőt kell bírsággal sújtani. Mivel a termelőberendezések más cégbe apportálása nem keletkeztetett felperesi jogutódlást. Ebből következően az alperes jogszerűen járt el a bírságalany megválasztása során.

[15] Szintén nem valósult meg az Ákr. 81. § (1) bekezdés szerinti indokolási hiányosság a vis maior hivatkozások és bizonyítékok értékelése vonatkozásában, hiszen az alperes teljeskörűen értékelte a felperes előadásait és bizonyítékait, és okszerűen indokolta, hogy azok alapján miért nem látott fennállónak a mulasztás kimentésére alkalmas vis maior okot. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, súlytalan különböző eredetű gazdasági válságok később begyűrűző hatására hivatkozni úgy, hogy az üzemeltető önmaga nem képez tartalékot a visszaadási kötelezettség teljesítésére.

A befogadás iránti kérelem

[16] A jogerős ítélettel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, az alperesi határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[17] Felülvizsgálati kérelme befogadhatóságának jogszabályi alapjaként a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) és ad) alpontjait jelölte meg.

[18] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont szerinti befogadhatóság körében - érvei részletes kifejtésével - előadta, hogy az üzemeltető vis maior körülményekre hivatkozása megteremti a hatóság azon, a Kúria Kfv.37.962/2021/9. számú határozatában az önhiba hiánya körében rögzített kötelezettségét, hogy állást foglaljon abban, miszerint az üzemeltetőt önálló gazdasági egységként vagy társaságcsoporthoz tagjaként azonosítja. Álláspontja szerint a Kúria jogértelmezését igényli az a kérdés, hogy a teljes társaságcsoporthoz ható vis maior körülményekre, mint kimentési okra hivatkozás esetén az alperes köteles-e a társaságcsoporthoz többi tagját az eljárásba ügyfélként bevonni, és azokat a társaságcsoporthoz érintő vis maior körülményekre nyilatkoztatni, továbbá a teljes társaságcsoporthoz ható vis maior körülményeket vizsgálni.

[19] Az okból is hivatkozott a joggyakorlat egysége biztosításának szükségességére, hogy a hatósági és bírósági gyakorlat nem egységes a tekintetben, hogy az egységvisszaadási kötelezettség elmulasztása okán indult eljárásokban az ügyféli minőség kizárólag a létesítmény üzemeltetőjét, vagy a társaságcsoporthoz többi tagját is megilleti-e, továbbá, hogy mely társaságot, társaságokat szükséges az eljárásba bevonni, nyilatkoztatni. E szétartó joggyakorlat a felperesi társaságcsoporthoz tartozó, így a felperes, valamint leányvállalatai, azaz az cég4 és az cég5 ellen, az egység visszaadási kötelezettség teljesítésének elmulasztása okán, bírságszankció kiszabására irányulóan indult hatósági eljárásokban kifejezetten tetten érhető, amelyet számos példával szemléltetett.

[20] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpont szerinti befogadási ok kapcsán kiemelte, hogy az üzemeltető személyében időközben bekövetkezett változás és a kiszabott bírság tetemes összegére tekintettel különleges súlyú az a kérdés, hogy az Ügkr.vhr. 21/A. § (1) bekezdése szempontjából mely társaság minősül üzemeltetőnek, azaz a bírságolás alanyának, továbbá, hogy az Ügkr.vhr. 21/A. § (1) bekezdés szerinti szankció mely társasággal szemben alkalmazható, illetőleg, hogy mely társaság tekinthető ügyfélnek a hatósági eljárásban.

[21] A felvetett jogkérdés különleges súlya kapcsán hivatkozott továbbá arra, hogy téves a jogerős ítélet [19] bekezdésben kifejtett jogértelmezés, nevezetesen, hogy a bírságszankció és a visszaadási kötelezettség alanyát nem a nemzeti jogszabályok, hanem Irányelv alapján határozza meg. Másrészt tévesen értelmezi az Irányelv 16. cikk (3) bekezdését, ugyanis abból nem következik, hogy míg a visszaadási kötelezettség a „létesítményhez tapadó kötelezettség”, addig a bírságszankció a mulasztó személyéhez kötött.

[22] Hivatkozott a Zsugorítómű létesítménye kapcsán jelen ügghöz hasonló ténybeli és jogi alapon meghozott Kfv.IV.37.353/2025/11. számú kúriai határozat indokolásában foglaltakra, amelynek a tényállás tisztázási kötelezettség körében tett megállapításait szó szerint idézte. Továbbá hivatkozott az előzőekben hivatkozott határozattal azonos tartalmú Kfv.37.344/2025/11 számú határozatban kifejtettekre. Álláspontja szerint a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpont szerinti befogadást indokolja, hogy az elsőfokú bíróság a Kúria hivatkozott határozatában foglaltakkal ellentétesen elmulasztotta tényállástisztázási kötelezettsége körében vizsgálni, hogy a felperes üzemeltetői minősége mikor szűnt meg a perbeli létesítmény tekintetében, mikor apportálta a felperes a perbeli létesítményt, milyen felételekkel került át a perbeli létesítmény az új üzemeltetőhöz, rendelkeztek-e a felek esetlegesen az egységvisszaadási kötelezettség elmulasztása miatti bírság megfizetéséről.

A Kúria döntése és jogi indokai

[23] A felülvizsgálati kérelem befogadásának törvényben meghatározott feltételei nem állnak fenn.

[24] A Kp. 117. § (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt - a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével - részletesen indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[25] A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy

érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[26] A felülvizsgálati kérelem befogadásáról szóló döntés azt a célt szolgálja, hogy a Kúria az egyedi ügyek intézésében is elláthassa jogegységesítő tevékenységét. Ennélfogva a befogadásról szóló döntés során a Kúriának nem önmagában az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügyben hozott határozat és a jogegység kapcsolatát kell vizsgálnia. Mindebből következően önmagában a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet jogsértő jellegére, az alsóbb fokú bíróság téves jogértelmezésére való hivatkozás nem alapozza meg a befogadást.

[27] A Kúria a Kfv.VI.37.586/2022/8. számú határozatában rámutatott, (...), ha a bíróság a közigazgatási határozatot új eljárásra kötelezés mellett hatályon kívül helyezi, akkor a megismételt eljárásra nézve a hatóság számára iránymutatást ad. A fentiekből következően ez

az iránymutatás szintén kötelező a közigazgatási szerv számára, tehát az új eljárását a bíróság előírásának megfelelően kell lefolytatnia.

[28] A Kúria Kf. 39.008/2022/6. számú határozata szerint az anyagi jogerőhatás miatt az alapítélet a megismételt eljárásban köti az alperest, vagyis, ha el kívánja kerülni, hogy semmis döntést hozzon, elengedhetetlen az abban megfogalmazott iránymutatást követnie.

[29] Hangsúlyosan utal a Kúria az elsőfokú ítélet [15] és [16] bekezdéseiben kifejtettekre, amely szerint a társaságcsoporthoz többi tagját és az érintett létesítmény új üzemeltetői ügyfélkénti bevonására vonatkozó kötelezést nem tartalmazott az alapítélet. Az alapítélet is tartalmazott arra vonatkozó előírást, hogy a megismételt eljárásban a felperesnek tényszerű részleteiben kell kifejtenie a hivatkozott vis maior eseményeket.

[30] A Kúria kiemeli, hogy az az érvelés, amelyet a felperes a befogadhatóság körében előadott (további ügyfelek bevonása hiányának sérelmezése) részben az alapítélet tartalmának érdemi vitatása.

[31] A Kúria a Kfv.37.840/2025/2. számú határozatában leszögezte, a bíróság alperest új eljárásra, új határozat hozatalára kötelező határozatában foglalt jogértelmezés és iránymutatás a megismételt eljárásban hozott határozat elleni perben, illetve az azt követő felülvizsgálati eljárásban nem vitatható, így befogadást sem alapozhat meg.

[32] A fentiekből következően a felperesnek az alapítélet megállapításait vitató hivatkozásai alapján a felülvizsgálati kérelem befogadásának a hivatkozott befogadási okok egyike alapján sem volt helye.

[33] A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a Kúria általában akkor fogadja be a felülvizsgálati kérelmet, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatában, jogegységi hatályú határozatában vagy a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett eseti határozatában még nem foglalt állást.

[34] A joggyakorlat egysége biztosításán alapuló befogadásnak - a Kúria elvi tartalmú BHGY-ben közzétett iránymutatásának hiánya mellett - további, konjunktív feltétele, hogy a felvetett jogkérdésben vannak-e olyan eltérő bírói döntések, amelyek azt mutatják, hogy a bírói gyakorlat széttartó, illetve a joggyakorlat egysége a támadott jogerős ítélet folytán sérült vagy ennek veszélye áll fenn. Önmagában az a körülmény, hogy a Kúria egy adott jogkérdésben még nem foglalt állást, általában nem elegendő a felülvizsgálati kérelem befogadásához, hiszen amíg az alsóbb fokú bíróságok a felmerült jogkérdésben döntenek és a döntéseik között nincs eltérés az egyes jogszabályok értelmezése és alkalmazása kapcsán, addig a joggyakorlat egységének biztosítása nem kívánja meg feltétlenül a Kúria iránymutatását. Széttartó alsóbb fokú bírósági döntések nélkül az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata nem indokolható a joggyakorlat egységének biztosítására való hivatkozással.

[35] A joggyakorlat egysége biztosításán alapuló befogadáshoz elengedhetetlen a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet és a hivatkozott kúriai határozat alapját képező lényegi jogszabályi rendelkezések egyezősége. A hivatkozott Kfv.37.962/2021/9. számú

határozat önhibával kapcsolatos megállapításai jelen ügyben nem vehetők figyelembe a jogszabályi környezet változása – az Ügkr.vhr. 21/A. § (2) bekezdés 2020. december 31-i hatályon kívül helyezése miatt – másképpen megfogalmazva, a jelen eljárás tárgyát képező visszaadási kötelezettség időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések alapján az önhiba hiánya már nem vizsgálható. Következésképpen a hivatkozott kúriai határozat és a felülvizsgálati kérelemmel támadott elsőfokú ítélet a joggyakorlat egysége szempontjából nem összevethető.

[36] Önmagában az, hogy a felperes nem ért egyet az elsőfokú bíróságnak az Ügkr.vhr. 21/A. § (1) bekezdés kapcsán kifejtett jogértelmezésével nem alapozza meg a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont szerinti befogadást, a felperes nem valószínűsítette ugyanis, különös tekintettel a fent említett jogszabályváltozásra, hogy azonos jogszabályi környezetben ne lenne egységes a bírói gyakorlat. A felperes befogadási kérelmében széttartó hatósági, nem pedig széttartó bírósági joggyakorlatra hozott fel példákat.

[37] A fent kifejtettekre figyelemmel a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont szerinti befogadásának nem volt helye.

[38] A Kp. 118. § (1) a) pont ab) alpontja alapján a felülvizsgálati kérelem befogadásának akkor van helye, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt indokolt. E befogadási feltétel azt követeli meg, hogy a döntés a társadalom szélesebb körére – legalább áttételesen – jogi hatást gyakoroljon. Nem vitatottan a klímavédelem a jogalanyok széles körét érinti, társadalmi jelentősége vitathatatlan. Azonban annak eldöntése, hogy az Ügkr.vhr. 21/A. § (1) bekezdése szempontjából mely társaság minősül üzemeltetőnek, a bírságolás alanyának, továbbá az a kérdés, hogy az Ügkr.vhr. 21/A. § (1) bekezdés szerinti szankció mely társasággal szemben alkalmazható, illetőleg, hogy mely társaság tekinthető ügyfélnek a hatósági eljárásban, a felperest érinti közvetlenül, mivel az ő felelősségének megállapíthatóságáról és az ő mulasztásának szankcionálhatóságáról van szó.

[39] A Kúria azt már más ügyben kimondta, hogy önmagában a bírság kirívóan magas összege nem elegendő a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ab) alpontja szerinti befogadáshoz (Kfv37.590/2024/2.). Mindezekre tekintettel a jogkérdés társadalmi jelentőségére, különleges súlyára alapítottnak a felülvizsgálati kérelem a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpont szerint sem volt befogadható.

[40] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerint a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelmére, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegésre alapozott felülvizsgálat a bíróság tisztességes eljárásának és a közigazgatás tisztességes ügyintézésének a kontrollját jelenti. Az elsőfokú bíróság az ítélete [16]-[17] bekezdéseiben részletesen kitért arra, hogy - álláspontja szerint - mely okból kifolyólag döntött jogszerűen az ügy az alperes, hogy nem vonja be ügyfélként az új eljárásba a vállalatcsoport további tagjait, valamint az új üzemeltetőket. A Kúria hangsúlyozza, önmagában az, hogy a felperes nem ért egyet a keresete elutasításával, és továbbra is jogsértőnek tartja az alperes eljárását, nem jelenti szükségképpen azt, hogy a jogerős ítélet jogszabálysértő, és a rendkívüli perorvoslati eljárás lefolytatásának szükségességét sem alapozza meg. Mindebből következően a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpont szerint sem volt befogadható a felülvizsgálati kérelem.

[41] Mindezek alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdés alapján megtagadta.

A döntés rövid tartalma

[42] A befogadásra meghatározott törvényi feltételek fennállása hiányában a felülvizsgálati kérelem befogadásának nem lehetett helye.

Záró rész

[43] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése szerint tanácsban, tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

[44] A Kúria által hozott határozat ellen felülvizsgálatnak a Kp. 116. § d) pontja alapján nincs helye.

Budapest, 2026. január 22.

Dr. Vitál-Eigner Beáta sk.

a tanács elnöke

Dr. Rák-Fekete Edina sk.

előadó bíró

Dr. Kurucz Krisztina sk.

bíró

Dr. Bernáthné dr. Kádár Judit sk.

Dr. Hajas Barnabás sk.

Kúria
VI.Kfv.37.888/2025/3-1

11

bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő